

PIERWSZY PREZES
SĄDU NAJWYŻSZEGO
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Warszawa, dnia 01 września 2009 r.

BSA II - 021- 115/09

Pan
Piotr ZIENTARSKI
Przewodniczący
Komisji Ustawodawczej
w Senacie Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Przewodniczący,

W odpowiedzi na pismo z dnia 23 lipca 2009 r., BPS/KU-034/627/7/09
uprzejmie przesyłam uwagi Sądu Najwyższego do **projektu ustawy o zmianie
ustawy – Kodeks karny (druk senacki nr 627)**.

Z wyrazami szacunku

Prof. dr hab. Lech GARDOCKI

Warszawa, dnia 01 września 2009 r.

SĄD NAJWYŻSZY
BIURO STUDIÓW I ANALIZ
Pl. Krasieńskich 2/4/6, 00-951 Warszawa

BSA II - 021- 115/09

Uwagi

do projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks karny (druk nr 627) przygotowanego przez Komisję Ustawodawczą Senatu RP

Treścią opiniowanego projektu ustawy jest przywrócenie do kodeksu Karnego art. 148 § 2 w brzmieniu obowiązującym przed nowelizacją z dnia 27 lipca 2005 r., która została uznana za sprzeczną z Konstytucją RP na mocy wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 16 kwietnia 2009 r. Skutkiem wydania tego wyroku była utrata mocy obowiązującej przez art. 148 § 2 k.k. przewidujący typ kwalifikowany zabójstwa. Po tej zmianie w polskim porządku prawnym pozostał jeden typ zabójstwa z art. 148 § 1, co stanowiło powrót do tradycyjnego sposobu ujmowania zabójstwa w Kodeksie karnym z 1932 r. oraz kodeksie karnym z 1969 r., który obowiązywał do 1998 r.

Projektodawcy sami podkreślają w uzasadnieniu projektu, że wyrok Trybunału Konstytucyjnego nie spowodował luki konstrukcyjnej w systemie prawa Karnego. W tym sensie wyrok ten nie wymaga żadnego „wykonania” ani też konieczności dokonywania żadnych dostosowawczych zmian legislacyjnych w prawie karnym. Pojawienie się typu kwalifikowanego zabójstwa w kodeksie karnym z 1997 r. było natomiast przedmiotem krytyki w literaturze z uwagi na nieprecyzyjność znamion i jego nadmierna kazuistykę sprzeczną z polską tradycją legislacyjną w zakresie prawa karnego. Zakres typu kwalifikowanego budził także zastrzeżenia o charakterze aksjologicznym – zwłaszcza jeżeli chodzi o znamię kwalifikujące „użycia broni palnej”. Trafnie dowodzono, że równie naganne mogą być inne sposoby spowodowania śmierci człowieka (np. poprzez zatrucie czy posłużenie się ostrym

narzędziem). Z tego punktu widzenia ponowne wprowadzanie do polskiego systemu prawa karnego typu kwalifikowanego zabójstwa należy uznać za nieuzasadnione a także niekonieczne w perspektywie wymagań wynikających z wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 16 kwietnia 2009 r.

Projektodawcy nie przedstawiają zresztą żadnych merytorycznych argumentów, które miałyby za tym przemawiać. Tymczasem każde zaostrenie prawa karnego wymaga przedstawienia racji i argumentów spełniających kryteria wynikające z konstytucyjnej zasady proporcjonalności, w szczególności dowiedzenia konieczności takiej zmiany legislacyjnej. Opiniowany projekt tych kryteriów nie spełnia.